విడబడిన చెర

వజ్రపు కృష్ణారావు

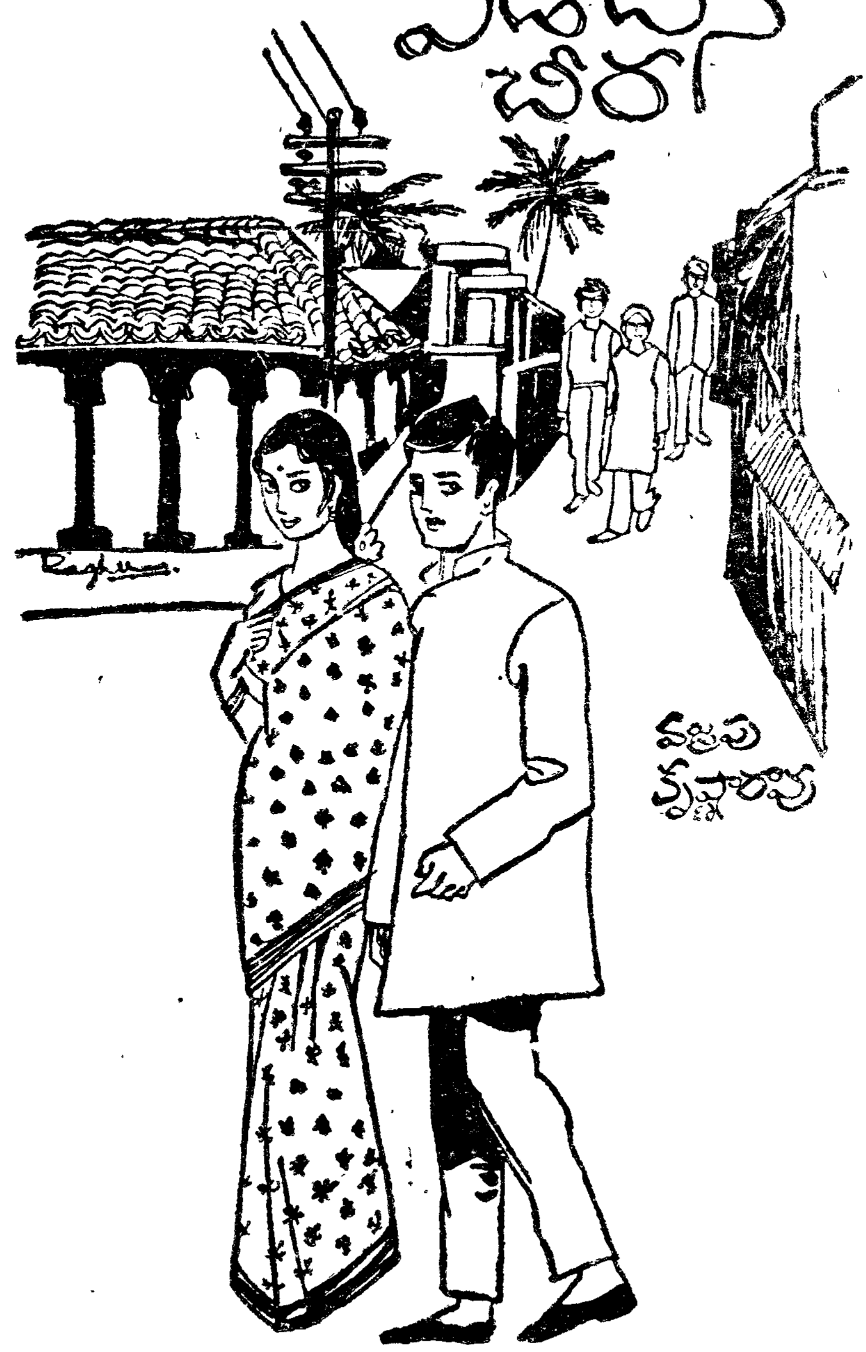

ఆకాశాన చంద్రుడు వెన్నెల విసురుతున్నాడు. మానవ ప్రేరితమైన విద్యుత్‌కాంతి కిరణాలు వెలవెలా పోతున్నాయి. రెండు మూడు రోజుల క్రితం వచ్చిన క్రొత్త సినీమా రెండవ ఆట సమాప్తి పలికింది. కిటకిట లాడుతూ త్రోసుకు పోతున్నారు ఎవరిదారిని వారు. ఏదారీ తెలియక, ఎటు వెళ్ళాలో తెలియక సందేహంతో ఆలోచించడానికి ఫుట్‌పాత్ మీదకు వచ్చి నిలబడిందొక ఇరవై సంవత్సరాల యువతి. ఈ దిక్కులేని పక్షిని ఎత్తుకు పోదామని ఇద్దరు రోడ్ రోమియోలు వసికట్టారీ ఏకాకిని. ఆమె బెదురు చూపులతో మరోదారిని పట్టింది. వాళ్ళు అనుసరిస్తూనే వున్నారు. ఆమె ఎటు నడుస్తూంటే అటు. ఏదో వంక పెట్టి చిన్నచిన్న మాటలు విసురుతూనే వున్నారు. ఆమె పలుకన్నైనా పలకటం లేదు.

ఆదారినే అటే పోతున్నాడు మౌనంతో మరోవ్యక్తి. ఎవర్నీ చూడటంలేదు, తల వంచుకుని ఆలోచించుకుంటూ, వదే వదే నడిచిన దారి, అప్రయత్నంగానే నడిచి పోతున్నాడు. అతనిని అనుసరించిందామె వాళ్ళను చూస్తూ కావాలని. అతని ప్రక్కకు చేరింది. ఆ ఇద్దరు వ్యక్తులూ ఎడంగా కదలి వస్తూనే వున్నారు కొద్దిగా సడలిని ఆశతో.

'టైం ఎంతండీ!' అడిగిందాతనిని.

'ఒంటిగంట' ఆమెను చూస్తూ.

ఆమె వీళ్ళను చూసింది బెదురుగా! వాళ్ళలో కొద్దిగా సడలిన ఆశ మరీ సడలి పోయింది. ఆశను పెంపుచేసుకుంటూ ఆఖరి క్షణంవరకూ చూస్తున్నారు. రెండు మూడు మలుపులు నడిచాడు ఆ మౌనవ్యక్తి. ఆమె కూడా నడిచింది కావాలని. వారూ వస్తున్నారు. ఆ మలుపులను తిరుగుతూ అతను ఇంటికి పోతున్నాడు. అనుమానం లేదు. వాళ్ళు ఈమెకోసం వస్తున్నారు సందేహం లేదు. ఆమెకే ఏదారీ లేదు. ప్రస్తుతానికి అతనే తనదారికి దీపంలా వున్నాడు. ఆ దీపం ఎటుపోతుంటే ఈమె తన దారిని అటు చూసుకుంటూ నడుస్తుంది. ఇలా అతను, ఆ ప్రక్క ఆమె, కొద్దిదూరంలో వాళ్ళు. ఈమెకు గమ్యం చేరాలని కోరికా లేదు, అసలు గమ్యమంటూ లేదు. ఎక్కడికో చేరాలని కోరిక కంటే, వాళ్ళనుండి తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నం. వాళ్ళు విడచిపెట్టేలా లేరు. అందుకే అతనిని ఆశ్రయించాలని ఆశ కలిగింది.

'ఏవండీ; మీ యింటికి వస్తానండి!' అసందర్భంగా వినిపించిందాతనికి. ఒకసారి చూసి తనదారిని తాను వెళ్ళిపోతున్నాడు ప్రశ్నార్థకంగా.

'అదిగో అటు చూడండి వాళ్ళు నన్ను వెంటాడుతున్నారు.' వెనుదిరిగి చూసాడు. సమాధానం ఇవ్వలేదు.

'ఏవండీ! రావద్దా!' బ్రతిమిలాడుతూ అడిగింది.

'నేనెలా తెలుసు?' నొసలు విరుచుతూ.

'మీరు తెలియడం కాదు',

'ఈ ఊరేనా?'

'కాదండీ!'

'ఈ అర్ధరాత్రి ఇక్కడేం చేస్తున్నారు?' ఆమె మాట్లాడలేదు 'ఒంటరిగా ఎలా వచ్చారు?' ఆమె మౌనం.

'చెప్పండి ఎందుకు భయం?' అసలు విషయం తెలుసుకోవాలని అడిగాడతడు.

మొదట్లో తనస్థితిని విడమర్చి వాళ్ల నుండి తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించింది. మదిలో పుట్టిన కోరిక చివరికి పెదవులుదాటి రాలేక పోయింది. తనకు ఈ స్థితిలో సహాయం కావాలంటే మంచి వారితో తన కథను చెప్పక తప్పదు. 'నన్ను ఒకతను ప్రేమించాడు. మా యిద్దరి పెళ్లికి మావాళ్లెవరూ అంగీకరించలేదు. పట్నంపోయి పెళ్లి చేసుకుందమన్నాడు. అందుకోసమే ఈ వూరు తీసుకొచ్చాడు. ఎక్కడెక్కడో త్రిప్పాడు. ఇదే క్రొత్త నాకు. వున్నడబ్బులు అయిపోయాయి. వస్తువులన్నీ తాకట్టు పెట్టాం. తన స్నేహితుని దగ్గరకు వెళ్లివస్తానని వెళ్లాడు. నిన్నటినుండీ కనిపించడం లేదు. హోటల్ యజమాని వెళ్లిపొమ్మనడంతో ఇలా తిరుగుతున్నాను అతనికోసం. నిన్నరాత్రి జరగని సంఘ

విడచిన చీర

టన జరిగింది. వెనక వస్తున్నవాళ్లు బలవంతం చేయబోయారు. ఇంతలో నలుగురైదుగురు ప్రయాణీకులు వాళ్ల బారినుండి రక్షించారు. వాళ్లతోనే రైల్వే స్టేషను వెళ్లి రాత్రంతా అక్కడ గడిపాను. ఈ రాత్రిలా వెంట పడుతున్నారు. భయంగా వుంది. ఆ రాక్షసుల్నుండి తప్పించుకోలేనేమో యని ఆశ వదలుకున్నాను. ప్రక్కకు వచ్చినా మౌనంగా మీదారిని మీరు వెళ్లిపోతున్నారు. అనకూడదుగానీ, మంచివారిలా కనిపించారు. ఈ రాత్రికి...' అంటూ అనుమానించి వెనుతిరిగి చూసింది. వాళ్లు వస్తూనే వున్నారు. అతను వెనుకకు చూస్తే డొక్కపారి. ముగ్గురూ మూడు ఆకలిగొన్న పులుల్లా వస్తున్నారు.

'అయితే రాత్రికి నాయింటి దగ్గరుంటారా !'

'ఆఁ వుంటానండి !' ఆశాపూరిత సమాధానం.

అయిదారు నిముషాలు గడిచిన తరువాత రెండు మూడు ఎలక్ట్రిక్ స్తంభాలు దాటిన తరువాత; 'ఇదే నేనుండే నివాసం' అప్రయత్నంగా నించిన తరువాత. ఇద్దరు లోనికి వెళ్లారు. రోడ్ రోమియోలు నిరాశతో తలల్లాడించి వెనుదిరిగి వెళ్లి పోయారు. ఆ క్షణంలోనే చంద్రుని మీదుగా నల్లటి మేఘమొకటి వయునించింది:

ఒకటే గది. నిద్రపోవడానిక్కి ఒక్కటే మంచం. మరో కుర్చీకూడా వుంది. లైట్ వేసాడు.

'ఇదే నేనుండేది ! అలా కూర్చోండి!'

లోలోన భయంగావున్నా అనుమానిస్తూ కూర్చుంది. ఆ వెలుతురులో ఆమె ప్రస్ఫుటంగా కకనిపిస్తూంది. ముఖం వాడిపోయింది. తల చెరిగి పోయింది. చీర మాసింది, నిగనిగలాడవలసిన శరీరం మసి పూసినట్టు నల్లగా తయారైంది.

'మీరు అన్నం తిన్నారా !' అన్నాడు రెండు మూడు క్షణాలు చూసిన తరువాత. ఆమె మాట్లాడలేదు. లేదన్నట్టు కనిపించింది.

'అరె ! పాపం ! ఎప్పటినుండి ?'

'దానికేవుంది లెండి.' అనాలని అంది.

'ఎలా ?' క్షణం ఆలోచించాడు. 'ఫ్లాస్కులో కాఫీ వుంది, తీసుకోండి!' ఫ్లాస్కుగ్లాసు ఆమెకిచ్చాడు.

ఆమె అనుమానిస్తూనే వుంది తీసుకోవడం గురించి.

'అరె ! తీసుకోండి !' కంగారు పెడతా.

సంతృప్తిగా త్రాగేసింది బెదురు గుండెలతో.

'మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే స్నానం చేయండి.'

'వద్దు లెండి !'

'రెండు మూడు రోజులనుండి స్నానం లేదేమో ! సిగ్గుపడకండి ! స్నానానిక్కి నీళ్లున్నాయి. చన్నీళ్లే సుమండి. లేచి వెళ్లండి. అలా బాత్‌రూమ్‌కి!' వుతికిన టవల్, సబ్బు ఇచ్చాడు. ఆమె స్నానానిక్కి వెళ్లి వచ్చింది పదీ-పదిహేను నిముషాలు తరువాత.

'అరె ! మాసినచీర మళ్లీ కట్టుకున్నారా?' ఆలోచించి 'మరో చీర ఇస్తానుండండి.' అంటూ లేచి వెళ్లాడు. ఆమె ఆశ్చర్యంతో - అలానే తిలకించింది. పెట్టెలో అట్టడుగున వున్న చీరను తీసి ఆమెకందించాడు. చొరవను చూసి ఆమెకు భయం వేసింది. భయంతో కూడిన ఆశ్చర్యమూ వేసింది. తీసుకుని బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్లి మార్చుకుని వచ్చింది.

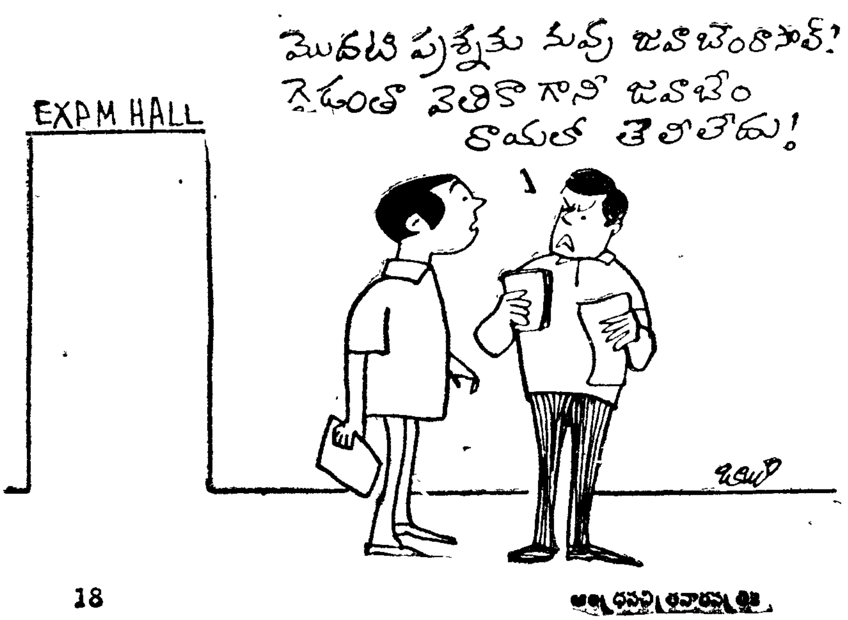

ఆరోగ్య సౌభాగ్యములకు
మహిళలు ఆధారపడునవి
ఆరోగ్య అనారోగ్య పరిస్థితులలో

లోధ్ర

గర్భ పోషణకు, సుఖ ప్రసవమునకు

గర్భరక్షక

నేవిళ్ళకు, మలబద్ధకమునకు

మాదీఫల రసాయనం

ప్రసవానంతరం బలమునకు, క్షీరవృద్ధికి

సౌభాగ్య శొంఠి

68 సంవత్సరములకు పైగా
ప్రసిద్ధి నొందిన ఔషధములు.

కేసరి కుటీరం ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
మదరాసు-14.

ఏజెంట్లు
సీతారామ జనరల్ స్టోర్సు (ఏజన్సీస్)
విజయవాడ.

Swastik

ఏజెంటు కావలెను

(రు. 1000/- సంపాదించండి)

జీతంమరియుకమిషన్‌మీద స్టాండర్డు ఆల్ వరల్డ్ ట్రాన్సిస్టర్లు మరియు ఇండియన్ ఆర్టు చీరలకు ఆర్డర్లు బుక్‌చేయుటకు

ఏజెంట్లు కావలెను. ఉచిత షరతులకు మరియు కొంపిలుకై నేడే వ్రాయండి.

BHARAT AGENCIES, (59)
Kolhapur, Delhi—7.

విడచిన చీర

'ఇది...!' తెలుసుకోవాలని అడిగింది.

'నా భార్యది!'

'ఆమె...!'

'ఇప్పుడు లేదు.' 'ఆశ్చర్యంతోనూ భయంతోనూ చూసిం దామె.

'అవును. నిజంగా ఆమె లే...దు!' చివరి అక్షరం గొంతులోనే ఆగిపోయింది: మరోసారి భయ కంపితంగా చూసిందామె.

'నాది అనుకున ది మూడు సంవత్సరాల క్రితం పోయింది. ప్రస్తుతం లేదు. చచ్చిపోయింది. ఇక మిగిలింది ఈ చీర. అప్పుడప్పుడూ ఆ పెట్టె తీస్తూంటె కనిపిస్తూంటుంది. ఒక్కొక్క సారి చూడాలని తీస్తూ వుంటాను. మీరు మాసిన చీరతో వుంటే ఇవ్వాలనిపించింది. టైం చాలా అయ్యింది. నిద్ర పోతారా.!'

'పడుకుంటాను లెండి...!' ఇంకా ఏదో తెలుసుకోవాలని కళ్లలోని ఆతృతను కనబర్చింది.

కొంతసేపు ఆలోచించిన పిమ్మట 'ఆమె గురించి చెప్పాలని వుంది. అయినా దానివల్ల మీకు ప్రయోజనం శూన్యం. చెప్పకపోవడంవల్ల నాకూ ప్రయోజనం లేదు లెండి. అయినా చెబుతాను. నీకే కాదు, చాలామందితో చెప్పాను. కొందరు వినకపోయినా బలవంతంగా చెప్పాను. కొందరు వింటూ వినకపోయినా చెప్పాను. ప్రస్తుతం మీ కెలావున్నా చెబుతాను.'

ఆమె చలించింది.

'ఆమె నాభార్య కావడానికి ముందు ఏ విధమైన సంబంధమూ లేదు. అమ్మా నాన్న ఆమెను ఎన్నికచేసి నాకు భాగస్వామినిగా చేసారు. దిక్కులేని ఆమెకు రక్షణ కల్పించి నన్ను దిక్కులేకుండా చేసి కన్నుమూసారు. ఎంతో అందంగా వుండేది. నా సర్వస్వం ఆమె! నన్ను ఎంతగానో ప్రేమించేది.' ఒక నిట్టూర్పు విడచి మళ్లీ ప్రారంభించాడు. 'ఆ ప్రేమను పంచుకోవడానికి బాబు పుట్టాడు అయిదారు నెలలకు ఆమె చనిపోయింది. నా దివ్యజ్యోతి ఆరిపోయింది' బరువుగా వస్తున్నాయి మాటలు. 'బాబును చీకటిలో వదలి వెళ్లిపోయింది. ఆ పసిబిడ్డను మా మేనత్త తీసుకెళ్లింది. వాడిలోనే ఆమెను చూసుకుంటున్నాను. ఇదీ నాకథ. ఈ గదిలోనే ఆమె చనిపోయింది. అదిగో ఆ మంచం పైనే' చూపిస్తూ. కించిత్ చలించిం దామె. 'ఆ మంచం మీదనే నేను నిద్రిస్తుంట. అక్కడేనాకు ఉపశాంతి. ఈగదిలో ప్రతి అణువు ఆమె స్పర్శే. సరిగా మీరు కూర్చుండినచోట ఆమె కూర్చునేది. మీలాగానే కూర్చునేది.'

ఆమె కంపించింది.

'ఆ అదృష్టం లేదు. ఇక రాదు.... వస్తుందంటారా!' అడిగాడు. అడిగినట్టు తెలియదతనికి.

'రాదండి ఆమె బాబులో ఐక్యం అయ్యింది. ఆమె అందం తన కన్నబిడ్డలో రుద్దింది. ఆ! మరచాను' తేరుకుంటూ 'కొద్దిగా చెప్పాలని చాలగా చెప్పాను, బహుశా నా ఆవేదనంతా విడమర్చానేమో; ఇక నిద్రపొండి ఆ మంచం మీదే!'

'మీరు...!'

క్రింద పడుకుంటాను.

'నాగురించి మీరు ... నేనే పడుకుంటాను లెండి!'

'ఫర్వాలేదు పడుకోండి. లైట్ తీసేయమంటారా!'

'మీ యిష్టం' ఆలోచించిన పిమ్మట.

'నాకు లైట్‌వుంటే నిద్ర పట్టదు. అయినా వుంచుతాను లెండి. మీకు క్రొత్తగా వుంటుంది.'

ఆమె మాట్లాడలేదు అతను పడుకున్నాడు.

గదిలో వెలుతురు. వెలుతురులో ప్రతి అణువూ కనిపిస్తూనే వుంది. మంచంపై ఆమె, క్రింద అతను. నిశ్శబ్దత ఆవరించింది. గత జీవితాన్ని ప్రస్తుత సంఘటనలకి సరిచూసి నెమరువేసి నిద్రపోయాడు. ఆమె గతాన్ని ఆలోచించి వర్తమానంలో వుంది, భవిష్యత్తు కోసం ఎన్నో ఆలోచనలు సముద్ర కెరటాల నిరంతర ప్రయాణంలా వస్తూనే వున్నాయి. అతనియొక్క ఆదరణ ఒక జ్యోతిలా కళ్లెదుర వెలుగుతూంది. ఆ వెలుగులో ప్రస్తుతపు తననీడ ఎంతవరకూ వుందని

చూసేది. అది కాస్తా చలించి పోయింది.

తన భార్యనుగురించి పడే ఆవేదనా కథ ఆమె చెవిలో మాతన సృష్టి కలిగించింది. 'అయినా ఆ అదృష్టం మళ్లీ వస్తుందంటారా ... సరిగ్గా అదే మంచంపై ఆ చోటునే నీలానే కూర్చునేది' ఈ మాటలు సముద్ర కెరటాలఘోషలా వినిపించింది. ఆమె ఆలోచనలో భూమి కంపించినట్లయింది.

ఉదయం ఎనిమిది కావస్తుంది. ఇంకా మత్తువదలని అవస్థలో శరీరాన్ని విరచుకుంటూ లేచి ఆమెను చూసేసరికి లేదు. గది అంతా పరికించి చూసాడు. లేదు. కంగారుగా పెరటివైపుకెళ్లి పరీక్షగా చూసాడు. అక్కడా లేదు. వీధిలో చూడటానికి వస్తున్న తనకి ఆమె పడుకున్న మంచంపై దృష్టిపడింది. కళ్లు పెకలించి చూసినా ఆమెలేదు. చీర చిందరవందరగా పడివుంది. దగ్గరకు వెళ్లి మరీ చూసాడు. రాత్రి తానిచ్చిన చీర తనభార్యది. ఆమె ధరించాడానికి ఇచ్చింది. కాని ఆమెలేదు. చీర వంటరిగా వెల వెల పోతుంది. ఆతృతగా వీధివైపు కెళ్లాడు. అక్కడా లేదు. కొన్ని నిముషాలు రహదారిని పరికించి నిస్పృహతో వచ్చి మంచంపై కూర్చున్నాడు. నెమ్మదిగా చీరనుతీసి ఏదో తెలియని ఆవేదన తరలి తరలి పొంగిరాగా తనముఖాన్ని ఆ చీరలో దాచుకున్నాడు. ●